

Álmodó királylány: A Csoda én vagyok!

Sokszor hallottam, hogy az ember életét egy könyvhöz hasonlítják, ami tele van fejezetekkel. A gyermekek fejezetei olyanok lehetnek, mint a tündérmesék, tele vannak csodákkal, varázslattal, reménnyel és bájjal. Szívesen olvassák ezeket a fejezeteket, mert kedves, boldog emlékek elevenednek fel az olvasóban. De az élet nem mindig ilyen színes és cukormázos, hanem rideg és valóságos.

Az én fejezetem 2019-ben kezdődött, alig voltam még csak általános iskolás. Minden reggel ugyanaz a rutinkészülődés volt, de akkor az a nap más volt. Édesanyám azt mondta nekünk a 4 testvéremmel együtt, hogy pakoljunk össze, mert a megyeszékhelyre kell mennünk. Egy nagy rideg épület fogadott minket, sok idegen emberrel. Egy néni megfogta a kezem és kérte, hogy testvéreimmel menjek vele egy kis szobába, ahol beszélgetni fogunk, anyukánk pedig egy másik terembe lesz addig. Bátortalanul ugyan, de bementünk abba a szobába, ahol olyan kérdéseket tettek fel nekünk, hogy milyen a mi anyukánk? Hogyan gondoskodik rólunk? Van-e életünk? A sok kérdés teljesen összezavart, miért kérdeznak ilyet az én anyukámról, akit mindennél jobban szeretek. Miért akarnak elvenni tőle engem és a testvéreimet? Alig bírtam a torkomból kiengedni a hangot, hogy megkérdezzem, ugye anyával maradhatunk? A beszélgetés után anya megölelt és azt mondta, 1-2 hónap lesz, mire eldöntik, mi fog velünk történni. Egy picit megnyugodtam, azt hittem mindent helyre lehet hozni ebben a kis időben, hittem a csodában, hogy egy család maradunk.

A napok teltek, mi iskolába, a kisebbek óvodába jártak. Az első tanórám csak testileg voltam ott, cikáztak a gondolataim és remény volt bennem, hogy minden rendben lesz. Akkor toppant be a portás néni, hogy mennem kell az igazgatói irodába. Az irodába belépve láttam meg nővéremet és az öcsémet, akik szemében már a könny ült, és láttam a fájdalmat a tekintetükben. Forró vasként hasított belém is a fájdalom, mert szavak nélkül is tudtam, nagy a baj, elvesznek az anyukámtól. Harag és düh kerített hatalmába, mindent és mindenkit okoltam a történetek miatt. Bejött hozzánk két rendőr és egy hölgy, azt mondták nyugodjunk meg, egy rövid kirándulás lesz az egész. Kézen fogva kimentünk az iskolából, ahol egy kisbuszt pillantottunk meg. Kinyitották az ajtót és ott ültek benne a testvéreim. Itt volt a búcsú pillanata, azt mondták, köszönjünk el tőlük és nyugodjunk meg, minden rendben lesz. Abban az ölelésben benne volt minden szeretetem, a puszimban.....Soha nem fogom ezt az érzést elfelejteni.

Egy világ omlott össze bennem, minden remény-csoda szerte foszlott, a lelkem ordított a fájdalomtól, a testem pedig sírógörcccsel reagált. Pont azon a napon történik minden, mikor a kisöcsimnek a születésnapja van?

Csak ültem némán a kocsiban, szorítva testvéreim kezét és vártuk, hogy melyik lakásotthonba visznek bennünket.

Megérkeztünk egy nagy épületbe ahol mosolyogva várt az intézményvezető néni. Felkísért minket egy csoportba. Mindenki kedves és mosolygós volt, bennem pedig fájdalom és hatalmas félelem, bizonytalanság. Nővéremmel akkor ott megfogadtuk, soha nem fognak minket elválasztani egymástól, kitartunk és kiállunk egymás mellett. Pár óra múlva megérkeztek a csoport többi gyerekei is. Eleinte kedvesek voltak, megismerhettük egymás sorsait, ki, miért került be. De én nem értettem még mindig, elfogadni pedig képtelen voltam.

Délután megérkezett az anyukánk egy nagy zsák ruhával, amit összepakolt nekünk. Teljesen megtörten, szemei kisírva voltak. Igyekeztem nyugtatni, tudod anya, ez csak egy rövid kirándulás lesz és minden rendbe jön.

Teltek a hetek és gyerekként a poklot éltem át. Nővérem beolvadt a gyermekvárosi gyerekek közé, kezdett olyanná válni, mint ők. Én voltam a legkisebb az intézményben, és ezt éreztették is velem. Csúfoltak, kikacagtak, bántottak és senki nem volt, aki megvédjen engem. Egyedül voltam. Meg kellett tanulnom kiállni magamért és nekem kellett megvédeni magam segítség nélkül. Mutatnom kellett, hogy erős vagyok, mert akkor nem bántanak, pedig belül tomboltam és minden vágyam az volt, hogy valaki szeressen és elfogadjon, hogy valaki mellett gyenge lehessek.

Anya jött látogatni minket, de csalódott voltam, a fájdalom pedig nem akart csitulni. Hibáztattam mindenkit, hogy nekem nincs családom. Ez az érzés odáig fajult, hogy önmagamot tettem felelőssé a történetek miatt. Elkezdtem vagdosni magam, rászoktam a cigire és utáltam iskolába járni. Nagy volt a kontraszt, hiszen a legtöbb gyerek mellett ott volt a családja, nekem pedig csak nevelők jutottak. Sok volt a kimaradásom, pótvizsgáznom kellett.

Hamar rá kellett jönnöm, hogy akarva-akaratlanul felnőttem és életem fejezeteit csakis én írhatom meg. A sorokat pedig én akarom választani. Elég volt a sok rossz fejezetből, nem akarom, hogy életem végéig áldozat legyek. Lettek céljaim. Szakmát szeretnék szerezni, megélni az apró csodákat az életemben, mert már túl sok kijutott a rosszból. Vannak barátaim és a hőn áhított szerelem is megtalált.

Az élet mindig választások elé állít minket. Helyzeteket terem, jókat és rosszakat egyaránt. Mi magunknak kell eldönteni, hogy ezeket hogyan éljük meg.

Én megéreztem a bennem lévő erőt, hogy képes vagyok a változásra. Másként látom már a világot. Lehetőséget látok benne és ha tükörbe nézek, egy erős, magabiztos és céltudatos NŐT látok, aki képes volt megváltoztatni a gondolkodásmódját. A Csoda nem az életünkben van.

A CSODA MI MAGUNK VAGYUNK!